

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

1 декември 1965 година*

По дело 16/65

с предмет преюдициално запитване от страна на Hessisches Finanzgericht (Германия) съгласно член 177 от Договора за ЕИО по производството, висящо пред този съд, между

FIRMA C. SCHWARZE, Бремен,

ищец,

срещу

EINFUHR- UND VORRATSSTELLE FÜR GETREIDE UND FUTTERMITTEL, Франкфурт на Майн,

ответник,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Ch. L. Hammes, председател, г-н L. Delvaux и г-н W. Strauß, председатели на състави, г-н A. M. Donner (докладчик), г-н A. Trabucchi, г-н R. Lescourt и г-н R. Monaco, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Gand,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

Съдържание на преюдициалното запитване

Заклучението, което трябва да се направи от формулировката на въпроса, поставен от Hessisches Finanzgericht, е, че този съд е по-малко заинтересован от тълкуването на Договора или на акт, приет от институция на Общността, отколкото от постановяването на преюдициални решения относно действителността на такъв акт, за което Съдът е оправомощен съгласно член 177, алинея 1, буква б).

Във въпроси 1 - 3, Hessisches Finanzgericht посочва местата, които според него представляват пречки за действителността на решението на Комисията, а във въпроси от 4 до 6, той пита Съда какви биха били последиците, ако решението се приеме за недействително. Формата, която има спора по главното производство, така както е определена в препращането до Съда, поддържа това становище, тъй като ищецът по главното производство основава своите

* Език на производството: немски.

заклучения върху предполагаемата недействителност на решението на Комисията.

В своите съображения френското правителство възразява срещу факта, че няколко от въпросите излизат извън границите на тълкуване на Договора и заявява, че ако Съдът отговори на тези въпроси, за които се твърди, че трябва да бъдат тълкувани, всъщност ще реши въпроси, които не се отнасят до тълкуването на Договора, а до действителността на актове, приети от институции на ЕИО.

Въпреки, че Съдът може да няма компетенции, съгласно член 177, да обявява такъв акт за недействителен, както твърди френското правителство, тази разпоредба изрично възлага компетенции на Съда да решава относно законността на такъв акт.

Ако може да се допусне, че истинската цел на въпросите, поставени от националния съд, засяга по-скоро действителността на актовете на Общността, отколкото тяхното тълкуване, е целесъобразно Съдът да уведоми веднага националния съд за своето становище, без да принуждава националния съд да спазва чисто формални изисквания, които излишно биха удължили процедурата съгласно член 177 и биха били в противоречие с неговия характер.

Въпреки, че това стриктно придържане към формалните изисквания може да бъде оправдано в случай на съдебно производство между две страни, чиито взаимни права трябва да бъдат предмет на строги правила, това би било неподходящо за определена област на съдебното сътрудничество, съгласно член 177, който изисква националният съд и Съдът на ЕО, запазващи рамките на своите компетенции, и с цел да се гарантира, че правото на Общността се прилага по еднакъв начин, да прави директен и допълнителен принос при изработването на решението. Всеки друг подход би довел до това да се позволи на националните съдилища сами да решават относно действителността на актовете на Общността.

Следователно няма основания да се твърди, че страните по главното производство са заобиколили разпоредбите на член 173 от Договора. Националният съд не е имал за цел да определи, на национално ниво, въпросите по отношение на правото, изключително запазени за Съда на Общностите; страните, които са отнесли препращане към Съда на ЕО и Hessisches Finanzgericht се съгласяват и изпълняват условията и процедурата, предвидени в Договора.

По първия и втория въпрос

Първият въпрос, поставен от Hessisches Finanzgericht е дали Решението от 24 януари 1964 г. на Комисията се подчинява на изискването (съгласно член 190 от Договора) да се представят мотивите, на които то се основава.

Последното изречение от член 3 от Регламент № 19 на Съвета относно постепенното установяване на обща организация на пазара за зърнени култури казва: „Комисията определя цената франко граница съобразно критериите,

определени в член 26.” Актовете, приети в рамките на тези компетенции по отношение определянето на цените, са задължителни за заинтересованите държави-членки и трябва да се разглеждат като решения по смисъла на членове 189, 190 и 191 от Договора. Тези членове следователно се прилагат за подобни решения.

Вторият въпрос, поставен от Hessisches Finanzgericht, е дали оспорваното решение, което основно препраща към едно предходно решение, даващо само основни указания за съображенията, които направляват Комисията при определянето на цената франко граница, удовлетворява изискванията на член 190 или дали оспорваното решение трябва да съдържа определени специфични мотиви, обосноваващи цените, пазарите, качествата и количествата, които всъщност са налице и които Комисията е взела предвид, както и разликите в качеството, на които тя основава решението си.

Решението от 24 януари 1964 г. във формата, в която е било съобщено на държавите-членки, към които е било адресирано, се представя като изменение на предходно решение относно цената франко граница и изрично насочва към първоначалното Решение от 21 декември 1962 г. и последващите го решения, чрез които цените, определени от предходното решение са били коригирани.

Комисията обявява, че в резултат на информацията, с която е разполагала, тази цена е била коригирана въз основа на таблица, приложена към решението.

С оглед на тази поредица от решения, определящи цената франко граница, е било допустимо за настоящото решение да се основава на съществуващите основни съображения, разяснени в първоначалното Решение от 21 декември 1962 г., така че тези съображения трябва да се считат за обяснени в това решение.

Политиката, която предприема Комисията за цялостно публикуване само на първоначалните решения и, в случая с последващите решения, като се придържа към публикуването на таблиците, които те съдържат в допълнението за земеделие на *Официален вестник*, е подходящо средство за информиране на всички заинтересовани страни, че причините, на които първоначалното решение се е основавало, са включени без изменение дотолкова, доколкото засягат последващите корекции.

Следващият въпрос, който трябва да се разгледа е дали мотивите, включени по този начин в Решението от 24 януари 1964 г., са достатъчни да го подкрепят. Възражението е, че изложените по-горе мотиви не предоставят конкретни факти, на които Комисията да се позове при взимането на решението.

Съгласно член 7 от Регламент № 89 на Комисията, всеки четвъртък държавите износители определят данните за изчисляване на цената франко граница за всеки продукт, който попада в обхвата на регламента. Така те могат да изчисляват цената франко граница и да предоставят на Комисията такива данни и цени всеки четвъртък, не по-късно от 15.00 ч.

Съгласно членове 8 и 9 от този регламент, Комисията определя цената франко граница въз основа на тези данни всеки петък. Ако данните за изчисление се променят преди точно установените дни, държавите-членки уведомяват Комисията за новите позиции и за цената франко граница.

Комисията на свой ред трябва да коригира цената франко граница преди установената дата, въз основа на данните, предоставени от държава-членка, или на информацията, получена от нейни собствени източници.

Степента на точност на мотивите за едно такова решение трябва да бъде съобразена с практическата реалност и времето, както и техническите възможности, които са налице за вземането на едно такова решение.

Излагането на специфични мотиви за всяко индивидуално решение, което определя цена франко граница, както са предвидени от Hessisches Finanzgericht, би означавало публикуването и техническата оценка на всички факти, предоставени от държавата-членка износител или събрани от служителите на Комисията, за стотици различни цени, които трябва да бъдат определени.

Първо, с оглед на срока, предвиден за вземане на решенията и второ - на броя на цените, които трябва да се определят, изискването за такова специфично излагане на мотивите би било несъвместимо с правилното функциониране на механизма, създаден с Регламент № 19 на Съвета и Регламент № 89 на Комисията.

Подготовката и съставянето на този вид мотиви би отнело толкова много време, че определянето на цените би довело до риска, в някаква степен, те да не бъдат актуални по времето на тяхното обявяване.

Освен това сравняването на цените франко граница, както са определени според основния публикуван критерий, е достатъчно, за да информира лицата, които имат правен интерес за характера на данните, въз основа на които е било взето решението и за заключенията, направени от него.

Нуждата от защита на страните, към които е адресирано решението и гражданите на държавите-членки, засегнати от него, както и нуждата от правилен съдебен контрол, са достатъчно задоволени дотолкова, доколкото Комисията, както в този случай, предоставя на разположение на страните техническите данни, използвани при определянето на цените франко граница, всеки път, когато решението е обжалвано пред съда, който има съответните компетенции.

Поради тези причини, трябва да се направи заключението, че Комисията е могла да се ограничи до посочването в основни линии на главните фактори и процедурата, които представляват основата за нейната оценка на фактите, без да е необходимо да се посочват самите факти.

Следователно трябва да се направи заключението, че проблемите, поставени от Hessisches Finanzgericht по въпроси 1 и 2, не са в състояние да повлияят върху недействителността на оспорваното решение на Комисията.

По третия въпрос

Третият въпрос на Hessisches Finanzgericht е дали Комисията нарушава членове 2 и 3 от Регламент № 19 като основава своето решение на пазарните квоти за ечемик, отглеждан извън държавите-членки, и по-специално извън Нидерландия. Този въпрос трябва да бъде разгледан, защото Комисията в своите писмени становища признава, че решението се основава на такива квоти.

Немската версия на тези членове, според които цената франко граница е цената за продукти „идващи от” („stammend aus”) държавата-членка износител, изглежда двусмислена. Другите три версии на членовете, обаче, в които изразът „stammend aus” съответства на „en provenance de”, „proveniente de” и „afkomstig uit”, показва, че целта на Регламент № 19 не е била да направи разлика между продуктите, отглеждани в държавата-членка износител и тези за свободно обращение на нейна територия. Това тълкуване също е в съответствие с принципите, определени в член 9, алинея 2 от Договора, относно разширяване на митническия съюз до „стоки, идващи от трети страни, които се намират в свободно обращение в държавите-членки”.

Следващият аргумент на ищеца по главното производство е, че Регламент № 86 на Комисията от 25 юли 1962 г., който съдържа разпоредби, целящи да избегнат отклонение на търговията, определя различни размери на налога за зърнените култури, независимо от това дали са отглеждани в държавата-членка износител или идват от нея без да са били отглеждани там.

Въпреки това, разпоредбата не обезсилва посочените по-горе заключения, особено по отношение на Регламент № 89 на Комисията, издадени на същата дата и утвърждаващи критерий за определяне на цената франко граница на зърнените култури, повтаря формулировката от Регламент №19, като така потвърждава, че правилата на Регламент № 86 нямат влияние върху механизма за определяне на цената франко граница. По този начин третият въпрос не дава основание оспорваното решение да се счита за недействително.

Въпроси от четвърти до шести следва да се поставят, само ако Съдът намери, че мотивите не са правилни или решението е недействително, поради това, че се основава на квотите от зърнени култури, идващи от трети страни. Следователно не е необходимо да се им се дава отговор.

По съдебните разноски

Разходите, направени от френското правителство, Комисията на ЕИО, нидерландското правителство и германското правителство, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред Hessisches Finanzgericht, последният следва да се произнесе по съдебните разноски

По изложените съображения

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша педоариите на ищите по главното производство, Комисията на ЕИО и германското правителство;

след като изслуша заключенията на генералният адвокат;

като взе предвид членове 9, 177 и 190 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Регламент № 19 на Съвета, Регламент № 86 и Регламент № 89 на Комисията на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

Съдът,

в отговор на въпросите, отправени му от Hessisches Finanzgericht, реши:

1. Прегледът на преюдициалните въпроси, отправени от Hessisches Finanzgericht към Съда, не открива причини, които да засегнат действителността на Решението от 24 януари 1964 г. на Комисията на ЕИО, относно определяне цената франко граница за зърнени култури.

2. Hessisches Finanzgericht трябва да се произнесе по съдебните разноски по настоящите производства.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание Люксембург на 1 декември 1965 година.

Подписи